

“Μνήμη Γρηγορίου Αρχιερέως”

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Θυατείρων](#)

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΤΗΣΙΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

από τόν Ἐπίσκοπο Τροπαίου κ. Ἀθανάσιο

Σεμνά, ταπεινά καί ἀθόρυβα ἐτελέσθη τήν Κυριακή, 15η Νοεμβρίου 2020, τό πρῶτο ἐτήσιο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πρώην Θυατείρων καί Μεγάλης Βρεταννίας, κυροῦ Γρηγορίου στόν Καθεδρικό ναό τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Αὐτές τίς ἡμέρες ἔχει ἤδη παρέλθει ἕνας ὁλόκληρος χρόνος ἀπό τήν ἡμέρα (20η Νοεμβρίου 2019) κατά τήν ὁποία ὁ ἐκλιπών Ἀρχιερέας ἐδέχθη τό κάλεσμα νά ἀφήσει τά γήινα καί νά πορευθεῖ πρὸς τά οὐράνια. Ἔτσι ἀπό μέλος τῆς στρατευομένης καί ὁρατῆς Ἐκκλησίας κατέστη μέλος τῆς θριαμβεύουσας καί ἀοράτου.

Βέβαια ὁ θάνατος ἀποτελεῖ, ὅπως συνήθιζε ὁ ἴδιος νά ἐπαναλαμβάνει, κοινό χρέος, κοινό κλῆρο γιά κάθε ἄνθρωπο, «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν» (Ἑβρ.

θ' 27) γράφει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἔτσι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γρηγόριος ἄφησε τή σκηνή τοῦ κόσμου τούτου στά ἐνενήντα ἕνα του χρόνια.

Ἡ ἀγαπῶσα καρδιά τοῦ ἐκδημήσαντος Ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου δέν ἤθελε νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν ἀγκάλη τοῦ φιλοθέου ποιμνίου του, τό ὁποῖο ἠγάπησε μέ ὅλη τήν καρδιά του καί τό διηκόνησε εὖορκα, ὡς γνήσιος ἱεραπόστολος καί ὄχι ὡς μισθοφόρος, πάνω ἀπό ἐξήντα χρόνια. Ἡ κοίμησή του ἐγένετο στό χῶρο τῆς μακροχρόνιας ποιμαντορίας του καί τό σκηνωμά του ἐτάφη στή φιλόξενη γῆ τῆς διακονίας του.

Ἀδιάκοπα ἔτρεφε τούς πιστούς μέ τό ζωηρό καί γλαφυρό κήρυγμά του, τόσο τό γραπτό ὅσο καί τό προφορικό, στερέωνε τό ποίμνιο μέ τήν πίστη του, τό συναναστρεφόταν μέ πατρική ἀπλότητα καί ἀδελφική ἐγγύτητα καί δέν ἀπέφευγε νά δεχθεῖ ὅλους μέ ἄδολη ἀγάπη. Ἵσως πολύ ὀλίγοι Ἀρχιερεῖς νά ἔχουν τελέσει τόσες Θεῖες Λειτουργίες, κατά τήν Ἀρχιερατεία τους, ὅσες ὁ ἀπελθών Ἀρχιεπίσκοπος κυρός Γρηγόριος. Οἱ συνεχεῖς ἐπισκέψεις του στή ζωή τῶν κοινοτήτων, στίς χαρές καί τίς λυπές τους καί γενικά τίς διάφορες πτυχές τῆς ζωῆς τους, ἦταν παραδειγματικές. Μετέβαινε πάντοτε φορτωμένος δῶρα πρὸς ὅλους, μικροῦς καί μεγάλους.

Ὡς καλὸς ποιμένας γνώριζε πλῆθος ἀπό τό ποίμνιο, τόν καθένα καί τήν καθεμιὰ μέ τό ὄνομά τους καί τούς ἐνεθυμεῖτο στά ὀνομαστήριά τους. Γιά ὅλους διετέλεσε «ὁ ποιμὴν ὁ καλός», γιά τόν ὁποῖο ὁμιλεῖ ὁ Χριστός στό κατά Ἰωάννη Ἱερό Εὐαγγέλιο.

Υπῆρξε εὐεργέτης καί προστάτης τῶν πτωχῶν καί τῶν ἀδυνάτων μέ τήν ἀπλόχερη καί διακριτική ἐλεημοσύνη του. Πολλές φορές ἐλεοῦσε καί ὅταν ἀκόμη ἀντιλαμβανόταν ὅτι οἱ ζητοῦντες ἐψεύδοντο, ἐκεῖνος παρέβλεπε. Ἦταν ἐπιεικὴς στίς ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων καί πολύ συγκαταβατικός στοὺς κληρικούς.

Στή ζωή τῆς ὁμογένειας τοῦ Λονδίνου ἡ προσφορά καί ὁ ρόλος τοῦ αἰοδύμου Ἀρχιερέως Γρηγορίου ὑπῆρξε ἡ καλλιέργεια τῆς ἐνότητος καί γενικά διῆλθε τό στάδιο τῆς ποιμαντικῆς διακονίας του μέ ὠραίους ὁραματισμούς καί στόχους μακροχρόνιους, ὅπως ἡ ἀπόκτηση χώρων ἰδιοκτητῶν, ναῶν γιά τή λατρεία καί σχολείων γιά τή διδασκαλική ἔδρα, γιά νά γίνεται ἡ διδασκαλία μέσα σέ ἰδιόκτητους χώρους. Ἔργαζόταν μέχρι σχεδόν τήν τελευταία του πνοή, χωρίς νά φροντίζει γιά τή δική του ἀνάπαυση ἢ καλοπέραση.

Ἡ ποιμαντική ἐργασία τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχιερέως ὑπῆρξε μιά ὠραία καί συστηματική συνέχεια τοῦ ἔργου τῶν προκατόχων του καί ὅλων τῶν συνεργατῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, «πρὸς δόξα Θεοῦ καί ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων».

Τό εἶχε ὡς τάμα στήν ἑορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου νά εὐρίσκεται στόν

Καθεδρικό ναό τῆς Παναγίας, Βορείου Λονδίνου, γιά τήν ἀναστήλωση τοῦ ὁποίου ἐκοπίασε μέ τό ὑπερυψοῦτε, καί νά ψάλλει τίς καταβασίες: ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΔΟΞΑΣΑΤΕ.

Ὁ ἐκλιπών Ἀρχιερέας Γρηγόριος ἡγάπα, ἐσέβετο καί εἶχε στό κέντρο τῆς καρδίας του τό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, τή Μητέρα Ἐκκλησία, τήν ὁποία ὑπερασπίζετο καί ἐπρόβαλλε στεντόρεια σέ κάθε εὐκαιρία.

Οἱ μαρτυρίες, τίς ὁποῖες καταθέτουν πολλοί ἀπό τό ποίμνιο, νομίζω ὅτι ἀποτελοῦν τά καλύτερα καί ἀψευδέστερα διαπιστευτήρια γιά τό πρόσωπο τοῦ ἐκδημήσαντος Ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου. Στό παρόν στάδιο, νομίζω, δέν εἶναι ἀνάγκη νά εἰπωθοῦν περισσότερα. Ἄς ἔχουμε ὅλοι τήν εὐχή του καί ὁ Ἅγιος Θεός ᾗς προσμετρήσει τούς κόπους του καί τοῦ ἀνταποδώσει τά ἀνάλογα στή βασιλεία του.